

Stridențe

Trei jobene

TREI JOBENE de Miguel Mihura. Traducerea: Mirela Petcu • **TEATRUL MIC** • Data reprezentației: 2 februarie 1999 • Regia și ilustrația muzicală: Răzvan Săvescu • Scenografia: Doina Levintza • Distribuția: Oana Ioachim (Paula), Mihaela Rădescu (Fanny), Viorica Bahnanu (Madame Olga), Vitalie Bantaș (Sagra), Argentina Dumitrescu (Trudy), Cristian Iacob (Dionisio), Ovidiu Niculescu (Buby), Sorin Medeleni (Don Rosario), Constantin Drăgănescu (Don Sacramento), Claudiu Istodor (Odiosul domn), Radu Zetu (Băiatul cel frumos, Vânătorul cel șiret), Marius Ionescu (Bătrânul militar), Niki Ieremciuc (Romanticul îndrăgostit).

1905 la Madrid, că are (dacă nu cumva, între timp, verbul ar trebui pus la trecut) la activ un număr apreciabil de scrieri, mai cu seamă comedii și piese polițiste, că **Trei jobene**, apărută în 1932, este cea mai importantă dintre ele, că, în fine, stilul autorului îm-

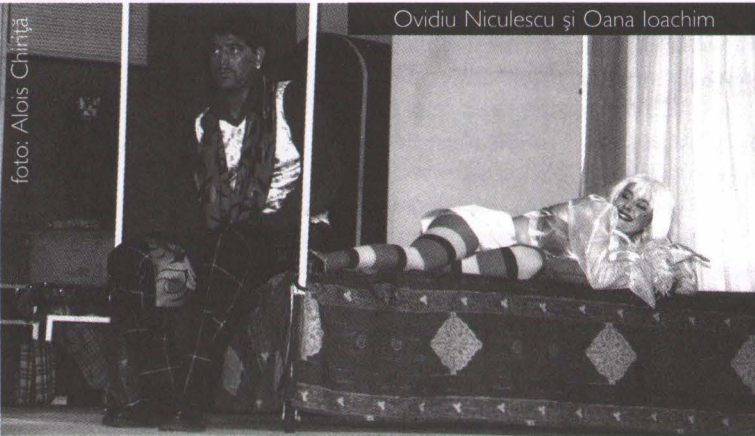
aceste informații decât pentru a lămuri că Răzvan Săvescu a ales, pentru examenul său de diplomă, o piesă care nu e scrisă azi (ori, cel mult, ieri), că ea, piesa, nu este nici complet stupidă, nici teribil de vulgară, nici îngrozitor de plecticoasă – așa cum pare, rând pe rând ori concomitent, în spectacol –, că, în fine, tânărul director de scenă a avut la dispoziție un text din care se putea "scoate ceva". Ceva, adică altceva decât un spectacolaș vioi pe alocuri, nimic de zis (contribuind la asta și costumele foarte colorate ale Doinei Levintza), dar dezlănat, strident și nepermis

După îndelungate căutări – întrucât foaia-program a spectacolului nu conține nici un fel de informa-

bină umorul negru, ba, uneori, chiar absurdul *avant la lettre* cu un sentimentalism delicat. De fapt, nu e nevoie de toate

ții în afara distribuției și întrucât toată lumea așteaptă din partea criticului să fie mai informat decât regizorul și secretarul literar la un loc, ori măcar să pară –, după îndelungate căutări, așadar, am reușit să află (și transmit acum mai departe) că Miguel Mihura Santos, dramaturg spaniol, s-a născut în

foto: Alois Chirță

de trivial. Acestor defecte li se adaugă nesupravegherea regizorală a jocului actorilor, care evoluează "la inspirație"; inspirația s-a dovedit pozitivă doar în cazul lui Constantin Drăgănescu, al lui Cristian Iacob și al Oanei Ioachim.

Alice Georgescu

Restitutio in integrum

Gin-rummy

Pe scenă nu se prea întâmplă mare lucru: doi oameni bătrâni stau aproape tot timpul pe scaun și se ceartă pentru un joc cu reguli simple. El pierde mereu, deși pretinde că e un cunoscător, ea câștigă, deși de-abia a învățat cum se țin cărțile în mână. Sunt într-un azil de bătrâni, și dacă nu vorbesc despre joc, bârfesc – relativ răutăcios – colegii, mănăncă, personalul de îngrijire și inițiativele lui culturale. Când își povestesc amintirile, mint fără fantezie și fără grandoare, mai mult ocolind părțile neplăcute ale vieții decât inventându-și alt destin. Nu fac parte din categoria bătrânilor care

ar trebui cumpărați pentru a menține echilibrul de înțelepciune al cetății. Și totuși existența lor scenică are un farmec contagios, pentru că cei doi actori izbutesc o echilibristică extrem de spectaculoasă, cu toată economia de mijloace: ei pășesc cu siguranță pe ața subțire de deasupra prăpastiei melodramei, poposind în teritoriul adevărului, unde fiecare ființă omenească este o combinație unică de patetic și ridicol. Minunată în interpretarea lui Petre Gheorghiu este luciditatea bonomă cu care își tratează personajul, desenul precis al lipsei de control, varietatea ticurilor unui etern perdant, jucând pentru un unic

spectator ipostaza câștigătorului. Tatiana Iekel este cochetă în această ultimă, probabil, aventură, stupid convențională și subtil ingenuă.

O piesă duioasă și, în fond, oarecare, jucată cu poftă și strălucire de doi actori care vorbesc, nu strigă, care se ascultă unul pe celălalt, care par a ști de ce se află pe scenă și nu în altă parte. Nu, ei nu ne fac să uităm că ne aflăm la teatru, convenția este expusă cu limpezime, și în această convenție realitățile ei îl iau pe spectator coparticipant la mica lor poveste dialogată despre viață, dragoste și moarte, un joc cu reguli simple, în care omul pierde întotdeauna. Departe de marile ambiții metaforice, de parada mijloacelor și de încifrarea semnelor, în decorul lui modest și mizanscena sa voit zgârcită, acest spectacol ne reîntoarce la unul dintre rosturile esențiale ale teatrului: să povestească oamenilor despre oameni. E un teatru pentru public, nu pentru esești și teoreticieni, nu pentru critici "reformatori", e un spectacol unde poți trimite fără grijă pe

GIN-RUMMY de Donald L. Coburn. Traducerea: Dorin Dron • **TEATRUL "BULANDRA"** • Data reprezentației: 20 februarie 1999 • Regia: Petre Gheorghiu • Costumele: Mihai Mădescu • Distribuția: Tatiana Iekel (Fonsia Dorsay), Petre Gheorghiu (Martin Weller).